

til visse medarbejdere, skal det beskattes. Men vi er helt med på at beskatte alle parkeringspladser.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Indledningsvis vil jeg da takke for den positive modtagelse af forslaget. Der er stillet en række spørgsmål. En række emner er blevet taget op, og jeg vil godt benytte lejligheden til allerede nu at markere et par synspunkter.

For det første synes jeg, det er vigtigt at gøre opmærksom på, at i modsætning til, hvad hr. Kim Behnke markerer, er det sådan, at så længe statsskatteloven har eksisteret, og det er faktisk ganske mange år nu – man kan diskutere, om det er siden 1903 eller 1922 – men i hvert fald har det været sådan, at det altovervejende princip er, at enhver indkomst, som udbetales af f.eks. arbejdsgiveren til den pågældende ansatte, er skattepligtig indkomst, hvad enten den fremtræder i pengeform eller i naturalieform. Der er intet nyt – intet nyt – i forbindelse med dette princip i regeringens skattereform fra 1993.

Det, der skete med skattereformen i 1993, var en objektivisering af en række af de mest anvendte og største frynsegoder, en objektivisering i den forstand, at man i stedet for subjektivt at skulle værdiansætte i en diskussion mellem ligningsmyndighederne og den pågældende skatteyder lavede nogle skematiske let forståelige, enkle regler.

Jeg bliver jo tit skældt ud for ikke at lave forenkling, men her er der nogle gode eksempler på forenkling, som skal gøre livet lettere for lønmodtagerne, fordi man ret hurtigt og let kan gøre op, hvad værdien er af dette gode, og træffe de dispositioner, der er nødvendige i den sammenhæng.

Der er intet om den historie med, at vi skulle have indført en masse frynsegoder. Princippet har altid været, at lønudbetalinger er skattepligtige, hvad enten de optræder i pekuniær form eller i materiel form, eller hvad man skal kalde det. Det er det ene.

Så er der spørgsmålet om de tilfælde, hvor en arbejdsgiver betaler f.eks. hospitalsophold eller anden form for sygdomsbehandling for den ansatte, og der er princippet, sådan som eksisterende praksis og regler er, at det er den pågældende modtager af denne betaling skattepligtig af. Det er på lige fod med det princip, som jeg nævnte fra statsskatteloven fra 1903/1922, så det er der heller ikke noget nyt i.

Der spørges så, om ikke man burde have taget princippet med i lovgivningen her, og det er jeg faktisk af flere grunde ikke særlig begejstret for. Jeg kan godt se det positive i synspunktet, at en arbejdsgiver kan være interesseret i, at en lønmodtager vender hurtigt tilbage. Men der er altså en række problemer i forbindelse med det her. For det første er der afgrænsningen. Jeg lyttede meget efter, og der nævnte man sygdoms- eller hospitalsophold. Men er det kun hospitalsophold, vi taler om, eller er det også private klinikker? Er det medicin, er det Minnesotatur? Er det psykologbehandling? Der er nogle ganske betydelige afgrænsningsproblemer.

Man kan sagtens forestille sig, at man også vil komme i situationer, hvor en arbejdsgiver, der betaler sådan en eller anden form for sygdomsbehandling, er i en situation, hvor han betaler noget, der oplagt er privat, som ingen ville karakterisere som noget, der er i arbejdsgiverens interesse.

Så jeg gad nok se den afgrænsning, man skulle have på det her. Man kan forestille sig, at nogle vil sige, at psykologbehandling naturligvis skulle falde ind under det her, medens en mere banal somatisk sygdom ikke skulle, uagtet at man kan forestille sig, at man har pådraget sig den pågældende somatiske sygdom på sin arbejdsplads, og at det andet er noget, som man kunne kalde privat i den betydning af ordet, at det ikke er noget, der er opstået på arbejdspladsen.

Der vil for det første blive en utrolig stor mængde afgrænsningsproblemer, en helt uoverskuelig mængde afgrænsningsproblemer. For det andet vil man også sige, at på det fundamentale område, som sygdomsbehandling faktisk er, vil man komme ud for en betydelig forskelsbehandling på folk. Man kan sige, at de, der ikke har en arbejdsgiver – og dem er der altså nogle stykker af; der er f.eks. arbejdsløse, der er mennesker på bistand osv. – vil være i den situation, at de vil være afskåret fra at få betalt sygdomsbehandling. Det er altså sådan, at det kun vil være nogle personer i dette land, der vil kunne komme ud for en sådan begunstiggelse.

Hertil kommer også, at man i mange virksomheder er i en situation, hvor arbejdsgiveren ikke er i stand til at kunne betale en sådan. Eller man kan forestille sig, at virksomheder kun vil være i stand til at betale for visse medarbejdergrupper, og lur mig, om det ikke er de højt uddannede og de højt lønnede, vi her tænker på.